

THOMAS "ORUP" ERIKSSON

”Jag hälsade på pappa på behandlingshemmet”

Orup blir hellre jagad av vargar än går i terapi. Familjen och musiken håller honom i nuet. Vad han har bakom sig är han dålig på att analysera.

– Jag har tänkt att jag ska gå till en sån där hjärnskrynklande nån gång, men jag vågar inte riktigt, säger den *Så mycket bättre*-aktuella hitmakaren.

Text: **Magda Gad** Foto: **Maria Östlin**

Fakta

Namn: Hans Thomas "Orup" Eriksson.

Ålder: 55.

Yrke: Artist och låtskrivare.

Bor: "Stor jävla lägenhet" på Söder.

Familj: Gift med Pernilla Eriksson. Barnen Kid, 22, (med Sofia Wistam), Isidor, 14, Charlie, 13, Seth, 2,5 och en nyfödd son.

Bakgrund: Slog igenom 1987 med *Är du redo* och *Jag blir hellre jagad av vargar*. Släppte *När vi gräver guld* i USA 1994 med GES. Skrivit *Det gör ont* till Lena Philipsson. Fått tre Grammisar. Sålts över en miljon skivor.

Aktuell: I TV4:s *Så mycket bättre*, med krogshowen *Viva la pop* på Hamburger Börs och ger ut en Orup-box efter nyår.

Orup och maken Pernilla Eriksson.

Foto: KARIN TÖRNBLOM

STOLT ÖVER BERÖMMELEN. "Jag har haft en önskan om att bli popstjärna, men skulle jag vara känd för någon annan anledning skulle jag tycka att det vore väldigt jobbigt. När jag gjorde X-Factor och ungdomar sa att jag var den där killen från tv, det tyckte jag inte alls om. Däremot är jag stolt över att jag är berömd för min musik, det betyder att jag har nått ut", säger Orup.

4x senast jag ...

1 ... dansade: "På mina kompisar Richard Hägers och Kayos gemensamma 50-årsfest. Fast jag är en bedrövlig dansare."

2 ... gav bort en present: "En blå bil till min näst yngsta grabb och ett World of Warcraft-konto till min 14-åring."

3 ... kände mig misslyckad: "Varje gång jag spelar Battlefield 4 med mina klankompisar som är 1 000 gånger bättre än vad jag är."

4 ... var stolt: "När jag knäckte idén till Love Antell-låten för Så mycket bättre."

3x favoritlåtar

"Jag är inspirerad av Elvis, Bowie och Sinatra men är mer en låtperson än en artistperson."

1. Life on mars av David Bowie.
2. Night and day av Frank Sinatra.
3. Left to my own devices av Pet Shop Boys.

Chris Lowe och Neil Tennant.

Vi ses när dagen gryr på en bilskrot i Huddinge. Orup har dåligt morgonhumör och kallar sig gringubbe, men i dag pekar mungiporna snett uppåt. Kaffet ryker i den isiga timmen och vi stövlrar runt i minnen. På sitt comeback-soloalbum från 2010 sjunger popmästaren: *Jag är född i november, på morgonen i dagens rand. Just på gränsen till kalla december, när kylan var hård i vårt land.*

Han kom till jorden utan luktsinne den 29 november 1958 i Huddinge och gick på Kvarnbergsskolan inte långt härifrån. Doften av pengar kunde han inte

känna men de fanns ändå inte i överflöd i hans hem. Mamma jobbade på Posten, pappa var jazzpianist och periodare. Uppväxtmiljön var lägre medelklass men Orup stöttades efter bästa förmåga. Fick en gitarr och bandspelare när han var åtta, debuterade som tamburinspelare med sin far när han var nio.

Och jag härdades tidigt jag valde min väg.

Hur det skulle gå i livet hängde mycket på honom själv. I skolan var han duktig. Att bli sedd var en

Jag skulle aldrig kunna bli missbrukare – jag är för hård och krass

del av hans driv.

– Mitt bekräftelsebehov är stort. Det var var nog en anledning till att jag började med musik. Jag var liten till växten och stammade, blev retad ibland men inte mobbad. Jag har alltid haft lätt för att

bli arg och finner en viss absurd njutning av det. Jag antar att mobbarna valde lättare offer, säger Orup på sitt raka sätt.

Han funderar:

– Hemma var det stökigt men ändå kärleksfullt. Det kan inte vara enbart musiken som drivit mig att fortsätta hålla på, utan kanske också att hitta en plats i livet.

Av sin far lärde han sig hur man gör låtar, hur det började med en melodi som sedan byggdes på av bandet – i grunden samma musik han själv gör i dag.

Föräldrarna skilde sig när han var sju men pappa fortsatte bo hemma ibland ändå, och Orup

följde med på spelningar.

– Jag tror att jag uppfattade skilsmässan som nånting nödvändigt. Sen hade jag en utmärkt kontakt med min pappa när vi sågs, även om det kunde gå långa perioder när vi inte träffades. Men jag är inte så nostalgisk av mig och tänker inte så mycket på hur saker skulle kunna vara, på gott och ont.

När han ser tillbaka ser han inget ont. Fadern var aldrig våldsam, han skötte spriten undagömt och försvann ibland iväg på behandling.

– Det var väl mest pappa själv som led av det när han var inne i de där perioderna. På den tiden var det också mer så att man skämdes för det. Han skämdes

nog för det. Man skäms ju inte för att säga att ens mamma har alzheimers men man skäms för att säga att pappa är alkis.

Orup lärde sig tidigt att alkoholism är en sjukdom och torken tyckte han var som en dröm.

– Behandlingshem såg jag inte som nåt konstigt. När jag hade lov brukade jag hälsa på och det var skitkul. Jag fick spela poker, bordtennis och skjuta luftgevär. Det hängde några amfetaminmissbrukare där som jag tyckte var sköna lirare.

Han tittar åt sidan när han berättar.

– Ofta är det ju så att människor som missbrukar är känsliga och tar

in väldigt mycket av sin omgivning. Kanske är det därför som dom blir missbrukare, för att dom inte riktigt orkar ta in allt. Så är ju inte jag alls, jag skulle aldrig kunna bli missbrukare. Jag är för hård och krass.

Jag drömde som ung om att bli något stort, jag starta ett band och vi lärde oss fort. Snart var jag ensam dom andra försvann, men sångerna spreds genom stad över land. Flickorna flockades runt om mitt bord, en blick från min sida deras lycka var gjord.

Orup lirade hockey, fotboll och handboll. Men när de andra stack iväg i längd funkade det inte. Då lade 12-åringen ner och började

sjunga i sitt första hårdrocksband, influerad av Black Sabbath.

Första låten han skrev hette *I can't get you out of my mind*. Redan då handlade det om olycklig kärlek. Det som bara är glatt har han aldrig känt sig bekväm med att sjunga. Och den sansade killen han varit i relationer har han tagit igen i låtarna – "nånstans måste det ju komma ut".

Han vill ha verklighet i sina texter, och spetsa med fiction. Som i *Vid min faders grav* som har refrängen: *Och låt mig svära vid min faders grav att jag aldrig blir en sän som han. Låt mig dig alltid vara trogen, aldrig mer från krogen till en annan famn.*

– Den är inspirerad av min pappa, jag måste kunna relatera till vad texten handlar om, den måste beskriva en situation som jag skulle kunna vara i, men jag har blåst upp historien så att den ska bli mer dramatisk. Han var aldrig otrogen.

Till slut orkade inte faderns kropp, hjärtat slog sista slaget när Orup hade fyllt 18.

– När vi umgicks var han jättefin, det är klart att jag har saknat honom och önskat att jag haft en pappa i livet som jag kunnat snacka med.

Orup poserar bland vraken på bilskroten, i en mekoverall, inte helt olik något han haft på scenen. Musikstilarna har gått från hårdrock till punk, då Sex Pistols släppte *Anarchy in the UK*, till popsoul till schlager.

Det första decenniet spelade han i Huddinge-bandet Intermezzo och i Ubangi och Thereisno Orchestra med Cia Berg, utan att slå igenom. Vid sidan arbetade han som brevbärare, taxichaufför, servitör. Han har alltid haft integritet och hellre tagit brödjobb än sålt ut sig till billiga reklamkontrakt.

Vändpunkten kom 1987 med sololåtarna *Är du redo* och *Jag blir hellre jagad av vargar*. Över en natt fick han smaka på himlen och åka på turné med Roxette, Ratata och Eva Dahlgren.

– Det var som att närma sig målet efter fyra mil av ett maratonlopp, som jag i och för sig aldrig sprungit ..., säger Orup med ett rovdjursgrin.

Han sålde hundratusentals album, fick sin första Grammis – och glömde bort att vara glad. Av bandet blev han kallad Hitler.

– Det var inte lika kul att stå på scenen då, jag kände bara kravet att prestera och kunde inte slappna av.

Min stämna var sann men mitt hjärta var sten, och världen låg öppen och stor var succén. Men ingen kan va ung för evigt, en dag finns det inget kvar. Nej ingenting finns här för evigt.

Fram till 1996 hade han en oerhört framgångsrik period.

– Då räknar jag in GES också. När det började dala så hade jag ju vetat länge att det inte skulle hålla

Ni får sparka ut mig

Självporträttet

“Nej, ska jag rita, det kan jag inte!”

utan att det måste dippa. Men ändå, när dippen kom så fattade jag inte riktigt varför det inte gick lika bra som innan, utan tänkte att det måste bero på nåt annat.

Han borrar ner blicken i marken.

– Min botten hade jag en period 1998 till 2003. Jag vet inte om jag inte hade lust då eller om jag hade för dåligt självförtroende.

Orup skilde sig 1994 från Sofia Wistam, som han har sonen Kid med, som också är musiker. I början av 2000-talet fick han två barn tätt inpå varandra, sonen Isidor och dottern Charlie, med sin nuvarande fru Pernilla Eriksson.

– Då var det fullt ställ privat, men sen blev ungarna äldre och jag började jobba med Lena Philipsson och fick distans till det som hänt.

Nu, 55 år gammal, har han fullt upp både privat och i yrket. Han har precis blivit fembarnspappa, showar på Börsen och är med i *Så mycket bättre*. Att tolka andras låtar i programmet tycker han är det roligaste han har gjort – och varnar för att han inte behandlat dem med silkesvantar.

Jag frågar om vi kommer få se honom gråta i tv.

– Det är mycket tveksamt. Jag gråter ju inte så mycket annars så varför skulle jag göra det i tv? Man får väl sitta där med nån lökskiva, garvar han.

Vi lämnar skroten och åker in till Södermalm, där Orup bor i en stor våning.

Turnéerna följde och dom gjorde mig rik, scenerna dränktes av tårar och skrik. Alla sa åt mig ta chansen och njut, de gick några år innan allting tog slut.

Nuförtiden vill han inte längre använda ordet popstjärna om sig själv.

– I dag är jag en underhållare. Jag har vant mig vid den rollen och känner mig hemma i den.

Sin hitkavalkad har han omhuldat och tycker är kul att spela.

– Jag har förstått att de här låtarna betyder mycket för andra, och för mig också. Det känns fantastiskt. Att det finns 15–20 låter som bara är där och som ingen kan flytta på.

Det viktiga är inte längre att själv stå på en scen, utan att få hålla på med sin musik. Då tänker han varken på dåtid eller framtid, vilket är det tillstånd han gillar bäst.

– Jag har skaffat mig en plats där jag vet vad jag kan och där jag kan vara nöjd med mig själv, även om ingen annan gillar det. Jag är nog ganska liknöjd med allt som inte har med musiken att göra, jag har lätt för att acceptera olika stadier av livet, goda som dåliga.

– Men med musiken är det anorlunda, där kommer jag aldrig att ge mig – ni kommer få sparka ut mig. □

Jag har vunnit

en del och förlorat ibland. Till slut har jag fått lära mig, att ingen kan vara för evigt. Jag hade världen i min hand, men allt jag skapat blev till sand.

När jag frågar vad han fått med sig av livet och av sina föräldrar, hans mamma hann upp-

leva hans karriär men även hon är död i dag, värjer han sig.

– Jag vet inte, jag är dålig på att analysera mig själv. Jag tänker inte så. Jag har inte tid. Jag har fyllt mitt liv med andra saker, saker jag tycker om eller saker jag måste göra ...

Han vrider på sig.

– Eller jag kan säga så här: Jag tror inte människor är gjorda för att tänka för mycket. Börjar vi tänka på vad vi gör här och varför så är det väldigt svårt att hitta svar, och då tror jag att man kan fastna i det där.

Själv håller han sig i nuet, inte bara genom att vara närvarande i musiken utan även som make och pappa som tar jämställt ansvar.

– Om jag ser på andra som har stora familjer, eller om jag tänker på att det finns folk som jobbar med att bryta sten, inte fan går man runt och grubblar på sånt då. Då är man hela tiden upptagen med nåt annat. Det känns som att det där eviga analyserandet är ett i-landsproblem.

Orup sitter tyst. Längre.

Sedan kryper det fram.

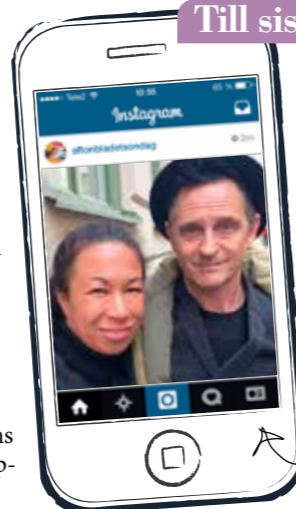
– Jag har tänkt att jag ska gå till en sån där hjärnskrynklande gång och radda upp alla de här grejerna, men jag vågar inte riktigt. Jag mår ju inte dåligt av nåt, och om jag drar upp det kanske jag fastnar i nåt sånt där. Men man kanske måste göra det ändå.

Jag säger att det får bli efter att han har suttit och gråtit i tv i *Så mycket bättre*.

– Ha ha, ja just det! Eller efter *Så mycket bättre* när nätet svämmar över av kommentarer som: Men nej, varför har han gjort den låten på det där sättet? Då får jag väl ringa nån terapeut. □

Till sist tänker Magda:

Låten som är citerad i texten heter "Född i november" och är från Orups soloskiva med samma namn. Jag valde låten för att jag tyckte den var så personlig, och blev förvånad när jag fick veta att den är skriven av Johan Kinde. Men så är det kanske – att någon annan kan beskriva ens liv närmare när man själv är en sådan som inte vill grotta i det förflutna.

Följ oss på Instagram!
@aftonbladetsondag

ORUP AKA TRAVOLTA.

Orup gillar tv- och datspel, träna på gym, kolla fotboll med kompisar, lyssna på musik och gamla sköna bilar – fast inte att meka med dem. Förut hade han en Chevrolet Chevelle Malibu, modellen som John Travolta kör runt med i Pulp Fiction.

